

Arrest

nr. 172 829 van 4 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 mei 2016.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. R. DANEELS, die loco advocaat Mr. H. RIAD verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name haar vrees voor vervolging omdat zij sjjiitische is. Zij voegt daaraan toe dat zij vernomen heeft dat haar echtgenoot overleden is.

De eerste asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 131 313 van 13 oktober 2014 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. In het kader van haar tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 11 februari 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. 146 923 van 2 juni 2015.

Ter ondersteuning van haar derde asielaanvraag legt verzoekster de volgende documenten neer: twee Belgische schoolattesten van haar kinderen, een attest van Caritas International en een brief van haar Belgische advocaat.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van

eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoekster voorhoudt dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar het risico bij terugkeer voor de kinderen, benadrukt de Raad dat verzoekster in aanmerking kan komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat haar minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Pakistan moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster dient hiertoe concrete elementen aan te brengen waaruit dergelijke vrees of risico blijkt. Het is immers de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt geenszins dat zij enige problematiek in verband met haar kinderen heeft aangebracht als reden waarom zij haar land van herkomst heeft verlaten of als reden waarom zij niet zou kunnen terugkeren. De verklaringen van verzoekster hebben immers enkel betrekking op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas die zij in het kader van haar vorige twee asielaanvragen heeft uiteengezet en waarvan moet worden beklemtoond dat deze ongeloofwaardig werden bevonden door zowel de commissaris-generaal als de Raad. Ook in onderhavig verzoekschrift voert verzoekster geen concrete elementen aan waaruit dergelijke vrees of risico blijkt. Verzoekster kan derhalve dan ook de commissaris-generaal niet ten kwade duiden dat hij daarmee geen rekening heeft gehouden.

Waar verzoekster benadrukt dat zij deel uitmaakt van de sjiitische minderheid en wijst op de preciaire situatie van sjiieten in Pakistan, benadrukt de Raad dat het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoekster voorhoudt dat zij behoort tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoekster, gelet op haar ongeloofwaardig asielrelaas, geenszins in concreto aantoonde dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in haar individueel geval blijkt.

5. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit genoegzaam blijkt dat er actueel voor burgers in verzoeksters regio van herkomst, met name Punjab, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, ofschoon uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan inderdaad blijkt dat de situatie in de provincie Punjab verontrustend en zorgwekkend is, kan hieruit geenszins blijken dat het geweld in Punjab actueel de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting van 29 juli 2016, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 mei 2016, geeft verzoekende partij een (beknopte) lezing van haar aanvullende nota d.d. 28 juli 2016 die zij daags voordien per fax aan de Raad overmaakte.

Verzoekende partij haar aanvullende nota luidt als volgt:

“Verzoekster wenst nieuwe elementen, in de zin van artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980, toe te voegen bij huidig verzoekschrift. Artikel 39/76 voorziet: (...). De bestreden beslissing is een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag dd. 29.02.2016.

Verzoekster beschikt thans over drie nieuwe elementen.

1, Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (hierna: Verdrag van Istanbul). Op 01.03-2016 is de Wet houdende instemming met het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, gedaan te Istanbul op 11 mei 2011 verschenen in het Belgisch Staatsblad. Het Verdrag stelt dat: (...) en in het artikel 60 dat: (...). Het Verdrag van Istanbul is van toepassing in casu. Los van de analyse van de geloofwaardigheid van verzoekster, dient de situatie van vrouwen in Pakistan te worden onderzocht door de asielinstanties, alsook de mogelijkheid dat gender gerelateerd geweld tijdens en na conflicten toeneemt. De CEDOCA rapporten met betrekking tot de veiligheidssituatie in Pakistan; waarvan de laatste dateert van 30.05.2016, reppen met geen woord over de situatie van vrouwen in Pakistan. De evaluatie van het gevaar kan niet op dezelfde wijze gebeuren wanneer het gaat om een mannelijke, dan wel om een vrouwelijke asielzoekster. Dit is zeker het geval voor een land zoals Pakistan. In het rapport van Amnesty International, kan men lezen: (...). In het rapport 2016 van Human Rights Watch, kan men ook lezen: (...). Minstens dient dit element specifiek vanuit het oogpunt van een vrouw in Pakistan geanalyseerd te worden door de asielinstanties, en dient de meervoudige asielaanvraag van verzoekster bijgevolg in overweging te worden genomen.

2. Het nieuwe CEDOCA rapport over Pakistan. Uit het nieuwe CEDOCA rapport van tegenpartij over Pakistan blijkt dat er een algemene verslechtering is van de veiligheidssituatie. De verslechtering van de veiligheidssituatie in Pakistan heeft een invloed op de hangende asielaanvraag van verzoekster. Het rapport is duidelijk over de verslechtering van de situatie van de Shiia minderheid, waartoe verzoekster behoort. Dit nieuw element dient te worden onderzocht door de asielinstanties en is van die aard om de kans op erkenning van een beschermingsstatuut aan verzoekster te verhogen.

3. Het tussengekomen arrest betreffende het verzoek tot wraking. Verzoekster heeft een cassatieberoep ingediend bij de Raad van State tegen het arrest van Uw Raad betreffende haar verzoek tot wraking. In een recent tussengekomen arrest heeft de Raad van State beslist dat: (...). Zodoende was het voor Uw

Raad niet mogelijk om zich uit te spreken over het verzoek tot wraking dat ingediend werd door verzoekster. Verzoekster verzoekt u dan ook de zaak naar de rol te willen verwijzen in afwachting van de uitspraak van de Raad van State in het kader van het thans hangend cassatieberoep."

4.2. Wat verzoekende partij haar betoog omtrent de wraking, oftewel puntje 3 uit haar aanvullende nota, betreft, stelt zij ter terechtzitting zelf uitdrukkelijk dat dit zonder voorwerp is daar onderhavige zaak niet langer door kamervoorzitter M.-C. Goethals wordt behandeld.

Betreffende verzoekende partij haar verwijzing naar het Verdrag van Istanbul en argumentatie omtrent het geweld tegen vrouwen en de situatie van vrouwen in Pakistan, wijst de Raad erop en benadrukt hij dat, daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij eerder tijdens haar gehoor in het kader van onderhavige asielaanvraag met geen woord over de situatie van en het geweld tegen vrouwen in Pakistan heeft gerept en zij hieromtrent ook (quasi) niets heeft vermeld in haar verzoekschrift, een loutere algemene verwijzing naar (algemene rapporten en artikels, zoals *in casu* verzoekende partij naar informatie van Human Rights Watch en Amnesty International, omtrent) de situatie van en geweld tegen vrouwen in Pakistan niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet ook op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas, in gebreke.

De Raad verwijst in dit verband tevens naar hetgeen dienaangaande eerder in het kader van verzoekende partij haar vorige asielaanvraag bij arrest van de Raad nr. 146 923 van 2 juni 2015 werd vastgesteld, met name: *"Verzoekende partij toont bovendien niet in concreto aan dat zij louter omwille van het feit dat zij een vrouw is en/of met psychologische problemen kampt – waarvoor zij overigens een evenwicht lijkt te hebben gevonden – vervolging dient te vrezen. Het feit tot een bepaalde groep te behoren, wijst er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geenszins in concreto aantoont dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in haar individueel geval blijkt vermits zij zich beperkt tot de verwijzing naar en het citeren van algemene rapporten."* Verzoekende partij brengt in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van dit arrest te tornen of hier een ander licht op te werpen. Zij beperkt zich immers opnieuw tot een loutere algemene verwijzing naar en het citeren van algemene rapporten.

Met betrekking tot verzoekende partij haar argumentatie, in welk verband zij verwijst naar een recent rapport van CEDOCA over Pakistan, over *"de verslechtering van de situatie van de Shiia minderheid"*, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *"Waar verzoekster benadrukt dat zij deel uitmaakt van de sjiitische minderheid en wijst op de precare situatie van sjiieten in Pakistan, benadrukt de Raad dat het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoekster voorhoudt dat zij behoort tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoekster, gelet op haar ongeloofwaardig asielrelaas, geenszins in concreto aantoont dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in haar individueel geval blijkt."* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling met concrete en valabele argumenten en ze plaatst deze niet in een ander daglicht.

Verzoekende partij maakt voorts zeer algemeen gewag van *"de verslechtering van de veiligheidssituatie in Pakistan"*, doch ze brengt niets in tegen, minstens ontkracht, noch weerlegt zij hetgeen hieromtrent in de beschikking van 10 mei 2016 wordt vastgesteld, met name: *"Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de motivering in de bestreden beslissing en de informatie vevat in het administratief dossier waaruit genoegzaam blijkt dat er actueel voor burgers in verzoeksters regio van herkomst, met name Punjab, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, ofschoon uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan inderdaad blijkt dat de situatie in de provincie Punjab verontrustend en zorgwekkend is, kan hieruit*

geenszins blijken dat het geweld in Punjab actueel de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.” Noch uit de informatie waar verzoekende partij in haar aanvullende nota naar verwijst, noch uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier blijkt dat er in verzoekende partij haar regio van herkomst, de provincie Punjab, sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij brengt derhalve, gelet op hetgeen voorafgaat, geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 10 mei 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

J. BIEBAUT